

Criza continuă

Pentru studiul din această săptămână, citește: Ieremia 9; 10:1-15; 26; Faptele apostolilor 5:34-41; 17:30; Romani 1:25.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul*

_____” (Ieremia 9:23,24)

Durerile și încercările slujitorului lui Dumnezeu nu au ajuns la capăt. Practic o mare parte a cărții lui Ieremia se ocupă de luptele profetului în efortul său de a convinge poporul să asculte de cuvintele pe care Domnul căuta să i le transmită în dragostea și preocuparea Sa.

Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă poporul ar fi ascultat și dacă ar fi acceptat avertizarea dată de Ieremia! Dacă ar fi luat aminte – dacă poporul, împărații și conducătorii s-ar fi smerit înaintea lui Dumnezeu – criza teribilă ar fi fost evitată! Aveau acum șansa de a se pocăi. Deși făcuseră atât de multe rele, deși greșiseră atât de mult, ușa răscumpărării și a mântuirii nu se închisese. Era deschisă. Din păcate însă, ei au refuzat această șansă.

Cât de ușor ne este nouă, astăzi, să privim cu dezaprobare împietrirea inimilor lor. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11). Avem aceste pilde în fața noastră. Ce vom învăța din ele?

Astăzi este **Sabatul exploratorului**.

În Ieremia 9, profetul a început să se lamenteze din cauza catastrofei inevitabile care urma să se abată în curând asupra țării sale și asupra poporului său. Dumnezeu a rostit hotărârea de judecată asupra Ierusalimului și, când spune ceva, Dumnezeu Se ține de cuvânt. Evenimentele cu care aveau să se confrunte nu erau ceva neașteptat, nu puteau fi încadrate între catastrofele inexplicabile care au loc din când în când. Nu, ci aveau să fie judecata directă a lui Dumnezeu. Gândul acesta îl zdrobea pe Ieremia. Durerea lui reflecta, chiar dacă într-o mică măsură, mâhnirea lui Dumnezeu.

Deși contextul diferă, citatul următor surprinde ideea foarte bine: „Crucea le descoperă simțurilor noastre tocite suferința pe care păcatul, chiar de la apariția lui, a produs-o în inima lui Dumnezeu. Orice îndepărtare de la ce este drept, orice faptă de cruzime, orice eșec al omenirii de a atinge idealul Său Îi provoacă durere. Când au venit asupra israeliților calamitățile care erau rezultatul clar al despărțirii lor de Dumnezeu – subjugare de către dușmani, acte de cruzime și moarte –, Scriptura spune că «sufletul Lui s-a întristat din cauza suferințelor lui Israel» (Judecătorii 10:16 – *KJV*). «În tot ce au suferit, a suferit împreună cu ei, (...) i-a ridicat și i-a purtat în toate zilele din vechime» (Isaia 63:9 – *NTR*).” – Ellen G. White, *Educație*, p. 263

- 1. Citește în Ieremia 9, în special versetele 23, 24, plângerea îndurerată a profetului. De ce sunt cuvintele aceasta atât de relevante pentru noi astăzi? Care este singurul lucru folositor omului atunci când se află în fața morții?**

În fața morții, noi, oamenii, suntem ca niște „cetăți fără ziduri”. Înțelepciunea, puterea și bogățiile își au valoarea lor, însă bizuirea pe ele, mai ales într-un dezastru sau când ne pândește moartea, este zădărnice. Când i se dau avertizările cu privire la distrugere, poporului i se arată ce contează cu adevărat: cunoașterea și înțelegerea iubirii, a bunătații, a dreptății și a neprihănirii lui Dumnezeu. Mai există ceva care ar putea să ne dea speranță și mângâiere sufletească atunci când tot ce este pământesc, omenesc, inclusiv trupul, își pierde puterea?

De ce este important ca, în fața morții, să avem deja experiența cunoașterii lui Dumnezeu?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să analizeze conceptul biblic al cunoașterii lui Dumnezeu și să descrie ce se întâmplă atunci când oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu.
- La nivelul sentimentelor:** Să aprecieze faptul că Ieremia a ales lamentația ca formă de exprimare a mâhnirii profunde a lui Dumnezeu pentru un popor care alesese să se închine la creaturi, și nu Creatorului.
- La nivel practic:** Să identifice lucrurile din viața lor care Îi sunt neplăcute lui Dumnezeu și să aibă experiența pocăinței biblice autentice.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Cunoașterea lui Dumnezeu

- A. Ce înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu? Ce cuprinde cunoașterea aceasta pe lângă acumularea informațiilor (a doctrinei) despre Dumnezeu?
- B. Care aspecte din viața ta sunt influențate în mod concret de cunoașterea lui Dumnezeu?

II. Sentimente: Lamentația

- A. Durerea pierderii unei persoane dragi este una dintre cele mai intense dintre câte există. Ce Și-a dorit Dumnezeu să transmită prin apelul lui Ieremia din capitolul 9 de a face o cântare de jale?
- B. Ce mesaj transmite practic cel care se închină creaturii și nu Creatorului?

III. Practic: Pocăința

- A. Cuvântul „pocăință” nu este iubit de oameni. În ce constă adevărata pocăință biblică?
- B. Vin clipe când, asemenea lui Ieremia, este necesar să luăm atitudine și să-i chemăm pe alții la pocăință. La ce pericole ne expunem în acest caz?

Rezumat: Cunoașterea sau necunoașterea lui Dumnezeu se reflectă în modul cum trăim. Cunoașterea lui Dumnezeu este, mai înainte

După cum am văzut, poporul lui Dumnezeu fusese chemat să fie diferit de popoarele vecine, care se afundaseră în păgânism și idolatrie. Foarte multe avertizări consemnate în primele cinci cărți ale lui Moise atrăgeau atenția în special împotriva urmării practicilor acestor popoare. Israeliiți fuseseră chemați să fie în lume martori ai adevărului despre Dumnezeul Creator și Răscumpărător. Din nefericire însă, după cum ne-o demonstrează istoria Vechiului Testament, ei s-au lăsat ademiniți de aceste practici.

2. Care sunt practicile și concepțiile asupra cărora îi avertizează Domnul pe israeliți? De ce? Ieremia 10:1-15

Ieremia le vorbește celor din poporul său despre niște lucruri pe care ar fi trebuit să le știe deja: zeii păgâni nu sunt decât născociri ale oamenilor, rodul imaginației lor stăpânite de demoni. Despre același lucru avea să scrie apostolul Pavel câteva secole mai târziu: „Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin” (Romani 1:25). Aici, Pavel pune în opoziție ființa creată cu Creatorul. La fel a procedat și Ieremia, care a subliniat neputința și slăbiciunea „dumnezeilor” făcuți de oameni, în contrast cu Dumnezeul adevărat. Dorința profetului era să-i arate poporului ce nesăbuintă era să-ți pui încrederea în astfel de obiecte, incapabile să facă vreo mișcare. Spre deosebire de aceștia, Dumnezeul adevărat a creat lumea și o susține prin puterea Sa (vezi Evrei 1:3).

Textele acestea, deși scrise cu multă vreme în urmă, conțin un mesaj relevant pentru noi. Poate că nu avem probleme cu închinarea la statui făcute de mâini omenești și poate că nu ne temem de semnele cerului. Dar poate că suntem ispitiți să ne punem încrederea în alt gen de lucruri, la fel de neîn stare să ne salveze ca și idolii de atunci.

Care sunt lucrurile în care putem fi ispitiți să ne încredem mai mult decât în Dumnezeu?

de toate, relațională și este transpusă în comportamentul creștin. Dacă lipsește, locul ei este luat de idolatrie în toate formele, fapt ce face necesară pocăința.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Romani 1:25; Ieremia 10:1-15.

Ideea de bază: Ca ființe umane decăzute, ne este mai la îndemână să ne închinăm creaturii decât Creatorului. Închinarea adevărată presupune să avem o relație apropiată cu Creatorul nostru, bazată pe recunoașterea stării noastre păcătoase, pe pocăință și pe primirea mântuirii. În schimb, închinarea la obiecte sau la oameni este cu mult mai simplă, pentru că pe ei îi putem controla și manipula cum vrem!

Idolii au avut dintotdeauna o mare influență. În cartea lui Ieremia, necunoașterea lui Dumnezeu este adeseori asociată cu un comportament nepotrivit și, în primul rând, cu idolatria. Cu alte cuvinte, dacă nu avem o cunoaștere mântuitoare a lui Dumnezeu, vom „cunoaște” altceva care ne poate da impresia că umple acest gol și ne vom pleca înaintea unui obiect sau unei ființe create și nu înaintea Creatorului. Poate că astăzi nu suntem atrași să ne închinăm la idolii din timpurile biblice, dar idoli există și astăzi, astfel că nu va fi greu să actualizăm mesajul lui Ieremia în cadrul studiului pe grupe.

Discuție introductivă

Ce idoli putem identifica în lumea contemporană? Cum sunt făcuți și ce însușiri îi fac atrăgători?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se întoarce (Luca 15:7,10), dar este și tristețe pentru fiecare păcătos care nu se pocăiește. Părinții care-și văd copiii luând decizii greșite știu bine ce simte Dumnezeu. Păcatul afectează relațiile într-un mod profund. Conceptul biblic al cunoașterii lui Dumnezeu ilustrează foarte bine acest adevăr.

3. Citește Ieremia 26:1-6. Ce mesaj de speranță îți trimite Domnul popoului Său?

Mesajul transmis de Ieremia aici coincide cu mesajul întregii Biblii, atât al Vechiului, cât și al Noului Testament. Este un apel la pocăință, la renunțarea la păcat și la acceptarea mântuirii oferite de Dumnezeu tuturor.

4. Care este mesajul următoarelor texte? 2 Cronici 6:37-39; Ezechiel 14:6; Matei 3:2; Luca 24:47; Faptele 17:30.

„Locuitorii din Iuda erau cu toții nedemni, dar Domnul nu a vrut să-i abandoneze. Prin ei, Numele Său avea să fie înălțat printre păgâni. Mulți care erau complet nefamiliarizați cu însușirile Sale aveau să vadă de atunci înaintea slava caracterului Său divin. Tocmai în vederea lămuririi planurilor Sale de îndurare a continuat să-i trimită pe slujitorii Săi, profeții, cu apelul: «Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea» (Ieremia 25:5). «Din pricina Numelui Meu», a declarat El prin Isaia, „sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine ca să nu te nimicesc... Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea» (Isaia 48:9,11).” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 319

Apelul lui Dumnezeu este același și pentru noi: toți suntem păcătoși, am greșit și merităm să fim pedepsiți, dar Dumnezeu ne-a pregătit o cale prin care să fim mântuiți, și anume jertfa lui Hristos. Avem nevoie să ne recunoaștem păcatul, avem nevoie să invocăm prin credință neprihănirea Domnului Isus, care ne este oferită fără plată în pofida nevredniciei noastre, și avem nevoie să ne pocăim de păcate. Iar pocăința aceasta, include înlăturarea păcatului din viața noastră prin harul lui Dumnezeu.

Indiferent ce am făcut, dacă regretăm că am păcătuit, putem primi iertare. Aceasta este marea veste bună. De care păcate ai nevoie să te pocăiești chiar acum?

Comentariu biblic

Mesajul Vechiului și Noului Testament este simplu: când Îl pierdem din vedere pe Dumnezeu, suntem dispuși să intrăm în relație cu altcineva (ceea ce, în general, se cheamă „idolatrie”). El încearcă să repare relația cu noi chemându-ne la pocăință, dar, din nefericire, noi Îl refuzăm. Ieremia a suferit împreună cu Dumnezeu în calitate de purtător de cuvânt al Său (profet).

I. Deplângerea necunoașterii (Ieremia 9:1-26)

În capitolul acesta, jalea lui Ieremia este de fapt o expresie a durerii lui Dumnezeu. El utilizează în mod repetat cuvintele „poporul meu” (vers. 1, 2, 7), o expresie specifică legământului. Plângerile lui Ieremia, care transmit de fapt întristarea lui Dumnezeu, ne trimit cu gândul la durerea simțită de Domnul Isus când a fost pe pământ – El S-a întristat când a văzut că mulțimile de oameni erau ca niște oi fără păstor (Matei 9:36), a plâns la mormântul lui Lazăr (Ioan 11:35) și a plâns pentru Ierusalim (Luca 19:41). De fiecare dată, cauza era relația ruptă.

Prin Ieremia, Dumnezeu aduce în mod repetat în centrul discuției cauza crizei relaționale dintre El și poporul Său: „[Ei] nu Mă cunosc”. În acest capitol, este utilizat de patru ori un cuvânt care provine din rădăcina *yada* („a cunoaște”), care nu se referă atât la capacitatea intelectuală de a reține informații despre o persoană, cât la relația cu acea persoană. Expresia este utilizată în Vechiul Testament pentru a descrie relația intimă dintre soț și soție: „Adam a cunoscut-o pe soția sa, Eva, iar ea a rămas însărcinată și l-a născut pe Cain” (Geneza 4:1, *NTR*). De aceea, lipsa cunoașterii lui Dumnezeu înseamnă lipsă de relație cu El. Și invers, cunoașterea lui Dumnezeu este singurul lucru cu care ne putem lăuda (Ieremia 9:24).

De discutat: Îl cunoști pe Dumnezeu? Pe ce căi suntem tentați uneori să reducem cunoașterea de Dumnezeu (în sensul de relație personală) la un exercițiu intelectual?

II. Apel la pocăință (Ieremia 26:1-17; Faptele 17:30)

Când citim cartea lui Ieremia, trebuie să ținem cont de faptul că evenimentele nu sunt prezentate în ordine cronologică. În capitolul 26, care precedă cronologic capitolul 25, găsim cuvântarea ținută de pro-

Privind retrospectiv, ne este greu să credem cât de împietrit era poporul. După cum am văzut la secțiunea de ieri a studiului, mesajul lui Ieremia – deși dur – era totuși plin de speranță. Dacă iudeii se pocăiau, Dumnezeu nu avea să mai aducă asupra lor pedepsele cumplite prevăzute în legământ. Totul ar fi fost bine dacă ei ar fi făcut ce ar fi trebuit să facă, dacă ar fi ascultat de Dumnezeu și ar fi obținut binecuvântarea adusă de ascultare. Dumnezeu i-ar fi iertat, i-ar fi vindecat, i-ar fi refăcut. Binecuvântarea Evangheliei, care urma să vină prin jertfa Domnului Isus, avea să fie îndestulătoare pentru iertarea tuturor păcatelor lor și pentru refacerea celor pocăiți.

Ce veste de speranță, de făgăduință, de mântuire!

5. Care a fost reacția preoților și a prorocilor față de Ieremia și față de mesajul său? Ieremia 26:10,11

În Israel, numai o curte de judecată legitim convocată putea pronunța o sentință la moarte și numai dacă majoritatea judecătorilor votau favorabil. Preoții și profeții l-au adus pe Ieremia la judecată, cerând să fie pedepsit cu moartea. Cei care îi doreau moartea au încercat să-l înfățișeze ca pe un infractor politic și trădător.

6. Cum a răspuns Ieremia? Ieremia 26:13-15

Ieremia nu a dat înapoi nicidecum. Cu toate că era amenințat cu moartea și avea, fără îndoială, o oarecare teamă, el nu a îndulcit cuvintele pe care i le încredințase Domnul, ci le-a spus pe toate așa cum i s-a cerut de la bun început (Ieremia 26:2). Dacă altădată s-a plâns, a murmurat și și-a blestemat ziua nașterii, acum își împlinește chemarea cu credincioșie și convingere, ca un adevărat om al lui Dumnezeu.

Ce ai face dacă ai fi amenințat cu moartea, din cauza credinței tale?

fet în templu, la începutul domniei lui Ioiachim, cândva între anii 609 și 608 î.Hr. La data aceea, încă mai exista posibilitatea ca poporul să se pocăiască și să nu fie dus în robie, dar timpul era pe sfârșite. Ieremia făcea aici o aplicație a lecției prezentate de Dumnezeu prin imaginea olarului din capitolul 18.

„Poate că vor asculta și se va întoarce fiecare de la calea lui cea rea” (Ieremia 26:3). Reacția oamenilor nu a fost cea așteptată, iar Ieremia a fost arestat și judecat. La fel ca în cazul lui Ștefan din Noul Testament (Faptele 7), acuzatul a devenit acuzator, iar Dumnezeu a folosit ocazia pentru a chema poporul la pocăință (vers. 8-16). Ieremia nu era îngrijorat în primul rând de faptul că era amenințat cu moartea, ci de soarta poporului său.

De discutat: Conducătorii țării nu puteau suporta să asculte cuvintele lui Ieremia. Nu sufereau să-l audă vorbind despre posibila distrugere a Ierusalimului și a templului. Viitorul acesta nu se potrivea cu așteptările lor pentru că idolatrizau templul și pentru că erau convinși că simpla lui prezență avea să-i facă imbatabili în fața Babilonului (Ieremia 7:4). Nouă ce avertizări nu ne plac?

II. Statornic, de partea lui Dumnezeu (Ieremia 26:17-24; Faptele 5:34-41)

După cum l-a ridicat pe Gamaliel care a luat apărarea apostolilor după ce Petru fusese eliberat din închisoare și se întorsese la templu ca să propovăduiască Evanghelia, tot așa Dumnezeu i-a ridicat pe „unii bătrâni ai țării” ca să-l apere pe Ieremia și să-l scape de sentința la moarte. Ei au redat aproape textual Mica 3:12, fapt ce ne arată că mesajul acestui profet era bine cunoscut.

Cuvintele lui Mica au fost auzite și ascultate, dar ale lui Ieremia nu, arătând astfel deosebirea dintre necredinciosul rege Ioiachim și credinciosul rege Ezechia. Întrucât cuvintele lui Mica au fost repetate cu convingere și la timpul potrivit, Ieremia a ieșit cu bine din situația critică.

De discutat: Nu este ușor să rămâi de partea lui Dumnezeu într-un mediu ostil sau când prietenii și familia fac presiuni. Ce te-ar putea împiedica să iei atitudinea pe care știi că ar trebui să o iei?

După cum am văzut ieri, în ciuda temerilor și a simțămintelor sale, Ieremia a rămas ferm pe poziție, perfect conștient că putea să moară din cauza aceasta. În Ieremia 26:15, el le-a atras atenția căpeteniilor și poporului că, dacă aveau să-l omoare, aveau să fie pedepsiți pentru că au vărsat sânge nevinovat. Știa că nu era vinovat de acuzațiile care îi erau aduse.

7. Citește Ieremia 26:16-24. Cum a scăpat Ieremia de moarte?

Interesant este că preoții și profeții, care erau priviți ca lideri spirituali, au fost muștrați și contestați de căpetenii, de unii dintre „bătrânii țării” și de poporul de rând care l-au apărat pe Ieremia. Ei l-au amintit pe Mica, un profet care trăise cu un secol înainte de Ieremia, spunând că împăratul din acel timp nu i-a făcut rău, ci a ascultat sfatul său, că întregul popor s-a pocăit și dezastrul a fost astfel evitat, pe moment cel puțin. Dorința acestor oameni simpli, dar mai înțelepți decât conducătorii lor, era să cruțe poporul de vina de a-l fi omorât pe profetul lui Dumnezeu.

Prin achitarea sa, s-a demonstrat că Ieremia era nevinovat de acuzațiile care i se aduceau. Dar preoții și profeții l-au urât și mai mult. Ei au acumulat în suflet atâta mânie și sete de răzbunare, încât s-au hotărât ca, într-o altă ocazie, să se năpustească asupra lui cu toată puterea lor. Pentru Ieremia, punerea în libertate a însemnat un scurt moment de răgaz. Amenințarea nu dispăruse cu totul.

Avem aici un exemplu de situație în care unii învață din istorie, iar alții nu. După câteva secole, avea să se întâmple ceva asemănător: fariseul Gamaliel le va da celorlalți conducători iudei un sfat înțelept, inspirat din fapte istorice, cu privire la atitudinea față de urmașii lui Isus.

8. Citește Faptele 5:34-41. Ce asemănări există între situația descrisă aici și situația prin care a trecut Ieremia?

Ce lecție putem învăța personal de aici și din greșelile acestor oameni?

3. APLICAȚIA

Putem lua apărarea unei persoane sau unui adevăr doar dacă le cunoaștem. Cunoașterea lui Dumnezeu se bazează pe experiență și pe relație și înlătură idolatria. Ea conduce la convingeri puternice și la un comportament corect din punct de vedere etic. Este încurajator pentru noi să vedem că Ieremia nu a fost complet singur și că a avut de partea lui pe cineva.

Întrebări

1. În Israelul antic, a existat o vreme în care erau aduși ca jertfă idolilor și copiii. Idolatria implică aducerea de jertfe idolilor pe care ni-i facem. Ce lucruri și ce persoane suntem ispitiți să sacrificăm pe „altarele” lumii acesteia?

2. Ce putem face pentru ca apelul la pocăință să fie un aspect pozitiv al experienței creștine și al mesajului creștin?

4. ACTIVITATE

Mijloacele tehnice moderne joacă un rol important în majoritatea zonelor lumii. De aceea, deși sunt utile în ele însele, telefoanele mobile, tabletele, computerele, televizoarele pot ajunge un fel de idoli ai acestei lumi. Noi suntem creștini și avem nevoie să evaluăm critic modul în care le utilizăm și gradul de dependență de ele.

Activitate

Încurajează-i pe membrii grupei tale ca săptămâna viitoare să-și ia un timp de „post” de orice mijloc tehnic și ca, ori de câte ori pot, să petreacă o zi fără telefoane, televizor sau alte dispozitive de acest fel. Sabatul viitor, cere-le să-și împărtășească experiența de pe parcursul săptămânii.

Întrebări recapitulative

1. De ce înțelepciunea, puterea și bogăția nu sunt de vreun folos în fața morții? De ce este important să-L cunoaștem pe Domnul înainte de a ajunge în această situație?
2. Cum au ajuns israeliții să se închine la niște plăsmuiri ale minții umane decăzute? În ce lucruri am putea fi ispitiți să ne încredem noi, cei de astăzi, mai mult decât în Dumnezeu?
3. Ce mesaj de speranță i-a dat Dumnezeu poporului afundat în păcate? De ce îl chemă Dumnezeu pe poporul Său din fiecare epocă la pocăință?
4. Ce acuzație au adus preoții și prorocii atunci când l-au amenințat cu moartea pe Ieremia și ce atitudine a avut el în fața acestei amenințări? Ce atitudine am avea noi, astăzi, dacă am fi amenințați cu moartea, așa ca el?
5. Ce motiv profund au invocat căpeteniile, bătrânii și poporul atunci când i-au luat apărarea lui Ieremia? De ce unii oameni învață din istorie, iar alții nu? Ce speranță ne dă acest caz cu privire la oamenii de bine din lumea de astăzi?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 21–27

1. Care era pedeapsa pentru o fiică de preot care curvea?
2. Cum era pedepsit cel ce blestema pe Dumnezeu (Numele Domnului)?
3. În ce condiții avea să se bucure țara lui Israel de odihnă (Sabat)?
4. De ce orice întâi născut din animale nu putea fi închinat Domnului?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 46

5. Ce credeau ucenicii despre motivul pentru care fuseseră trimiși Moise și Ilie la Isus?

Mâine este **Ziua AMiCUS**.

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericii, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungise la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscria deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evangelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bătaie din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evangelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitaseam pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propuseseam să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conducea Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. *(Va continua.)*

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Deborei se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisți. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5

s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2

s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12

4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15

s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5

11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6

18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18

25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8

s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49, AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12